

Publicerad 2008-05-24 01:50 av HQ

Du lärde mig att slappna av när jag frös

Det blir svårt att hitta en början
nu när det som var aldrig tog slut
Jag vet att du grät när du åkte
men jag kan inte minnas hur du såg ut

Gräsmatts dagar och provångest
kan inte fortsätta i evighet
Dammiga fotografier bakom glas
är allt som ryms i min hyreslägenhet

Vi kastade sten mot de äldre
De som var precis som vi är nu
På väg att passa in i normen
Så är åtminstone jag, är du?

Jag vet mindre nu än då
Fick du den utbildning som du drömde om
eller stod du också och väntade på tåget?
Det som aldrig kom

Tiden rullar på
den kan inte stava till empati
men det händer att jag är med dig igen
där i gräset, där vi bara var vi

Om du också tänker tillbaka
och undrar över vem jag blev
skriv en rad till gmail.com
eller glöm mig och lev

Ibland måste man kanske
förlora
för att kunna gå vidare

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren HQ med Poeter.se id #4091 innehar upphovsrätten